

Arrest

nr. 61 765 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. DASSEN en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2006 dient verzoeker, van Iraakse nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 10 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 26 juli 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 11 augustus 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 2743 van 18 oktober 2007.

Op 31 oktober 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 26 juni 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 1 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 november 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 9 juli 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 28 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2009 stelt de lokale politie een negatieve woonstcontrole op.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2009 stelt de lokale politie een negatieve woonstcontrole op.

Op 25 november 2010 neemt de burgemeester van de stad Leuven de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 8 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 14 mei 2010 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 28 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2010 werd ingediend door:

N., S. K.(...) (R.R.:(...)) nationaliteit: Irak

geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verdoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene voldoet niet aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009. Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot en met 15.12.2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 20.05.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 18.12.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, één van de landstalen zou spreken en Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, zich zou aanpassen aan onze levenswijze en zich volledig zou integreren en hier veel moeite voor doet zonder hiervan bewijzen te leveren en werkbereid is waarvan het arbeidscontract een bewijs is verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.10.2007 met een bevestigende beslissing van weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2008 met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2007 met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 26.11.2008 met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2009 met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk 10 maanden, 9 dagen, 4 dagen, 12 dagen en 19 dagen - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 69980 van 02.10.2000)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging - omdat hij uit het leger is gedeserteerd - indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging omwille van desertie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder vermoedt betrokkene dat hij gezocht wordt door de autoriteiten van zijn land om zijn militaire verplichtingen alsnog te vervullen, maar legt hier ook geen bewijzen van voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling, dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.”

Op 27 december 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,aline1,2 van de wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 28/07/2009

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 28/07/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan voor verzoekschriften ingediend vóór 1 april 2011 vooralsnog geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kostenloze rechtspleging toekennen, zodat het verzoek van verzoeker om die reden wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 20.05.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om zijn aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen

- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn

- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is een miskennis van het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat zij bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er tevens in slaagt de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker ontbeert aldus het vereiste belang bij de betrokken kritiek. Verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is en dat het aanvoeren van de materiële motiveringsplicht impliceert dat verzoeker van een eventuele schending van de formele motiveringsverplichting geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij repliceert aldus slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verwerende partij geeft de motivering van de eerste bestreden beslissing weer en stelt dat deze ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Verwerende partij merkt op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringplicht niet bevoegd is zijn oordeel in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij is van mening dat de kritiek van verzoeker de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing geenszins kan verantwoorden. Immers, in de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het verzoek werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en onontvankelijk is om de reden dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Bij citering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij vervolgens dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van het begrip buitengewone omstandigheden beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verwerende partij is van oordeel dat de verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 en haar criteria 2.8A en 2.8B niet maakt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd om de reden dat voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State, daar de overige motieven de bestreden beslissing voldoende ondersteunen. Dit onderdeel betreft volgens verwerende partij immers een ten overvloede vermeld motief dat niet determinerend is voor de uitkomst van de ten aanzien van verzoeker gewezen beslissing. Verwerende partij meent dat de overige motieven, waarbij door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt ingegaan op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen, de eerste bestreden beslissing voldoende ondersteunen. Daarbij merkt verwerende partij op dat verzoeker niet aantoot met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, noch toont verzoeker aan waarom de aanvraag in België zou moeten worden ingediend en niet via de reguliere weg. Verwerende partij benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers aanvraag niet werd ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, doch wel wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Verwerende partij geeft aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing overeenstemmen met vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar verwerende partij dan ook verwijst. Verwerende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Volgens verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inclusief. Verwerende partij onderstreept dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden elk element dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft onderzocht, doch diende vast te stellen dat deze elementen niet volstaan. Verwerende partij meent dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Verzoeker betwist de concrete motivering van de bestreden beslissing niet, doch parafraseert het vernietigingsarrest nr. 198 769 van 9 december 2009 en voert aan dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd en de beslissing is genomen met schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en miskening van het begrip “buitengewone omstandigheden”, doordat erin wordt verwezen naar de door de Raad van State vernietigde instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin, hetgeen onwettelijk is en de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

3.3.4. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt

verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.3.6. *In casu* werd verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.3.7. Verzoeker toont niet aan dat, laat staan welke elementen die hij in zijn aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van zijn aanvraag. Het louter poneren dat zijn aanvraag geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd, volstaat op zich niet om de motivering ter zake in de bestreden beslissing als niet deugdelijk te kunnen beschouwen.

3.3.8. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die ertoe geleid hebben dat de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk diende te worden verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Zo wordt in de bestreden beslissing onder meer gesteld dat het feit dat verzoeker sinds 18 december 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, één van de landstalen zou spreken en Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, zich zou aanpassen aan onze levenswijze, zich zou integreren en hier veel moeite voor doet zonder hiervan bewijzen te leveren en werkbereid is waarvan het arbeidscontract een bewijs is, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat verzoekers asielaanvragen op negatieve wijze werden afgesloten, dat verzoeker sindsdien illegaal in het land verblijft, dat de duur van zijn asielpcedures niet van die aard is om ze als onredelijk lang te beschouwen, dat wat betreft het feit dat verzoeker nooit een inbreuk heeft begaan tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt om de bewering dat hij vreest voor vervolging omwille van zijn desertie te staven en de loutere vermelding niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaardt te worden, dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedures naar voor heeft gebracht en deze niet werden weerhouden door de bevoegde instanties, dat bijgevolg geen andere beoordeling dan deze van de asielinstanties wordt gewettigd en dat verzoeker nalaat zijn loutere bewering dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, te staven met enig begin van bewijs.

De verwerende partij heeft met andere woorden duidelijk gesteld dat deze gegevens op zich niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en heeft aangegeven van oordeel te zijn dat deze elementen slechts kunnen aangevoerd worden met het oog op het onderbouwen van een aanvraag die overeenkomstig, artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet wordt ingediend.

Verzoeker, die zoals reeds gezegd, volledig voorbij gaat aan deze motieven, toont niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat geen elementen voorlagen die de uitzonderingsmogelijkheid om de aanvraag tot machtiging in België zou kunnen verantwoorden. Evenmin is een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op die gronden aangetoond.

3.3.9. In zoverre verzoeker zich gegriefd voelt door de verwijzing in de bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 op grond waarvan wordt gesteld dat hij niet voldoet aan de ontvankelijkheidscriteria met betrekking tot de punten 2.8.A en 2.8.B, moet worden geoordeeld als volgt:

Zoals dat ook reeds door de partijen werd opgemerkt, werd de voormelde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verder oordeelde de Raad van State in zijn arrest welke omstandigheden als "typische buitengewone omstandigheden" kunnen worden aangevoerd (zie sub 3.3.6) en gaf hij aan dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend".

In punt 3.3.8 werd reeds geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de buitengewone omstandigheden die hij had aangehaald in zijn aanvraag, in de zin zoals omschreven in het arrest van de Raad van State als zijnde omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, op een kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet zouden zijn beoordeeld. De verwerende partij, door een onderzoek te doen naar de door de verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en te oordelen dat deze niet aanwezig waren, is op dat vlak niet voorbijgegaan aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch aan het vernietigingsarrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009. Op grond van het determinerende motief blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen heeft gehandeld.

Derhalve valt niet in te zien welk belang verzoeker nog zou kunnen hebben bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in zoverre die, in strijd met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad van State, toch overgaat tot het beoordelen van een aantal elementen die de Raad van State zelf kwalificeerde als omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In die optiek kunnen de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 in het algemeen en de criteria 2.8.A en 2.8.B en de daarbij horende ontvankelijkheidsvereisten en de verwijzing naar de elementen aangaande de duurzame lokale verankering in het bijzonder, die in wezen betrekking hebben op de gronden tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op zich als overtollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

In zoverre het middel ontvankelijk is, kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat het determinerend motief kennelijk onredelijk is of getuigt van een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoeker toont met zijn beschouwingen dan ook geenszins aan dat de bestreden beslissing het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt of dat verwerende partij bij de vaststelling dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanbracht, het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Aangezien de door hem aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel evenzeer gegrond waren op een verkeerde toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen deze middelonderdelen evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS